

CZAPLI (2) *ai*

a jasne.

sg m N czapli (1). ◇ I czaplim (1).

Sł stp (aneks) (?) notuje, Cn brak, Linde XVII w.

Przymiotnik od „czapla” (2) :

1. Właściwy czapli; tu przen: długi i spiczasty (1) :

Wyrażenie: »czapli nos« (1): Vrodzi sie gárbáty/ drugis Czáplim nošem/ A drugi s Swinim pyłkyem á z Zorawim głósem. RejWiz 128.

2. n-loc (1) :

Zestawienie: »[Ostrow] Czapli« (1): Ośmći ośtrowow ná drodze záśiędźie/ Niż łzkutá do wrot piekielnych przebęďie. Niezewká pierwłzy/ Gorłki zá nim kroczy/ Wiłęc záłkoczy. Czápli záś trzeći/ Bobrzy czwarty zá nim. KlonFlis G2v.

ZZa